

2012. Hitünk alapjai, Gyermektábor – I. előadás

Zene: Rádiószignál (Mária Rádió vagy egyéb, pl. tápiós szignál)

Tévébemondó: Szép jó reggelt kívánok minden kedves nézőnknek, ma 2012. júl. 11-én, szerdán. Az idő kissé felhős, napsütés szórványosan várható, néhol enyhe zápor lesz. Táborozásra alkalmas időjárás várható!!!

Kezdjük hát mai műsorunkat, melyben riportereink arról faggatják a járókelőket, hogy milyen vallásúak, miben vagy kiben hisznek, mit gondolnak jövőjükéről. Kapcsoljuk ... (név szerint, akik a riportereket játssza.)

(A színen 2 riportert, kezükben mikrofon, embereket kérdezgetnek.) Első riportert oda megy egy járókelőhöz.)

Riporter1: Szia, ne haragudj, megkérdezhetem, hogy milyen vallású vagy?

Járókelő1: Nem tartozom egyik felekezethez sem, mert nem találtam rá az igazira. Mindegyikben van nekem valami érthetetlen. De látom te katolikus vagy. (Riporter kitűzőjére mutat.)

Riporter1: Miből gondolod?

Járókelő1: Szűz Mária arcképe van a kitűződön. Úgy tudom, hogy a katolikusok tisztelik Máriát ennyire.

Riporter1: Igen, valóban tiszteljük, mert méltó volt arra emberként, hogy Isten fiának édesanyja lehetett.

De mondd csak, ha nem tartozol egyik egyházhoz sem, akkor te nem hiszel Istenben?

Járókelő1: De, természetesen hiszek egy felsőbb Lényben, de nem tudom neked megmondani, hogy ő valójában milyen is lehet. Egy biztos, nálunk sokkal okosabb, mert létrehozta ezt a világot.

Na de most már sietnem kell, mert mindjárt kezdődik az egyetemen a filozófia előadásom.

(Járókelő1 elsiet, egy buddhista srác érkezik, lehetőleg kopasz fejjel, .)

Riporter1: Szia, megkérdezhetem, hogy milyen vallású vagy? Úgy látom a külsődön, hogy valami keleti világnézetet vallasz.

Járókelő2: Buddhista vagyok.

Riporter1: Elmondanád, hogy mi a hited alapja?

Járókelő2: Buddha, aki a vallásalapítónk, egy megvilágosodott ember volt. Sokszor meditált, azaz magába fordult, csak önmagára figyelt, a belső békét keresve, a külvilágot kizárva lelkéből. Én is rengeteget meditálok, így legvégül, teljesen megtisztulva eljutok majd a Nirvánába, ahol az igazi béke állapotába kerülök.

Riporter1: Tehát, ha meghalsz a lelked a Nirvánába kerül? Ez Buddha tanítása?

Járókelő2: Mielőtt a Nirvánába jutnánk, sok életet kell átelnünk, különböző emberi és állati testekben. ...

Ne haragudj, de most mennem kell, várnak rám a hittársaim.

(A buddhista srác elmegy, de két nő érkezik, csadorban. A második riportert megszólítja őket.)

Riporter2: Elnézést hölgyeim, de megkérdezhetem, hogy melyik valláshoz tartoznak?

Nő1: Mi iszlám vallásúak vagyunk, Allahban hiszünk és az ő prófétájában, Mohamedben.

Riporter2: Értem, de mégis elmondanák vallásuk alapjait?

Nő2: Alapvető a Korán, azaz a szent könyv ismerete és napi ötször imádkozunk Mekka felé fordulva.

Nő1: Aztán fontos a mohamedán, azaz vallásunk szegényeinek segítése és a Ramadán hónapban napkeltétől napnyugtáig böjtölés.

Nő2: Életünkben egyszer legalább egyszer el kell zárándokolni Mekkába és férfiainknak szent háborút kell folytatni az iszlám terjesztése érdekében.

Riporter2: Háborút? Ezt elvárja Allah?

Nő1: Mi mindnyájan alárendeltjei vagyunk Istennek, az ő tanítását akár háborús eszközökkel is terjesztenünk kell. Aki nem iszlámhívő, az nem testvérünk!

Nő2: Az ellenségünk!!!

(Besiet egy géppuskás iszlám férfi, karjukon ragadja a nőket és szó szerint kivonszolja.)

Férfi: Tudjátok, hogy nem állhattok szóba idegenekkel, pláne nem hitetlen ellenségekkel. Induljatok, szolganép! (A puskával fenyegetően hadonászik a riporterek felé, miközben lökdösi a nőket.)

(Riporterek kissé megdöbben, félve:)

Riporterek: Elnézést, nem tudtuk...

(Egy jó módú, öltönyös fiatalember érkezik, látszik rajta a gazdagság. Mobilon beszél, kezében laptoptáska. Üzletember.)

Riporter2: Elnézést uram szeretném megkérdezni, hogy milyen vallású Ön?

Üzletember: Ugyan nincs nekem ilyenekre időm, hogy vallás. Az csak haszontalan időtöltés.

Riporter2: Akkor Ön mit gondol Istenről?

Üzletember: Szerintem nincs Isten. Én még sosem láttam.

Riporter2: Gondolkodott már azon, hogy mi lesz Önnel, ha meghal?

Üzletember: Eltemetnek és kész. Ezért kell még most kihasználnom minden percet, hogy élvezhessem az életet, míg tart.

Riporter2: És megkérdezhetem, hogy mi az Ön életcélja?

Üzletember: Tudja, pénzért mindent meg lehet venni, így hát sokat dolgozom, hogy legyen pénzem, amit aztán arra költök, amire csak akarok. Nem érdekel engem, hogy mi lesz majd 60 év múlva...csak pénzem legyen, más nem számít.

Riporter2: Szokott a pénzéből segíteni másokon?

Üzletember: Nézze, én minden forintért megdolgozom keményen, nem gondolja, hogy ingyenélőkre fordítom. Ezért nincs feleségem se, az csak a pénzt költené.

Riporter2: Nem szeretne családot, gyerekeket, akiktől nap mint nap szeretetet kapna?

Üzletember: Csak a vagyonomat élnék fel, ... tartsam őket el, ugyan már. Nem hiányzik nekem a szeretetük.

Riporter2: Akkor Önnek a pénz az Istene?

Üzletember: Azt nem tudom, de imádom a pénzt, s mindent megteszek, hogy legyen is!

(Közben csörög ismét a telefonja.)

Üzletember: Ha megbocsát, (felveszi a telefont és üzleti tárgyalásba kezd, majd kimegy.)

(Egy anyuka érkezik, karjában kisgyerekével.)

Riporter1: Jó napot kívánok, megkérdezhetem, hogy milyen vallású Ön?

Anya: Keresztény vagyok, azon belül is katolikus.

Riporter2: Akkor Ön hisz Istenben?

Anya: Természetesen. A szentháromságos Istenben hiszek.

Riporter1: Elmondaná a nézőinknek, hogy mit jelent ez?

Anya: Hiszem, hogy van egy gondviselő Isten, aki 2000 évvel ezelőtt közénk küldte fiát, Jézust és hiszek a Szentlélekben is.

Riporter2: Mesélne Jézusról? Mit mondana el róla azoknak, akik még sosem hallottak róla?

Anya: Jézus világrajövetelét már születése előtt 700 évvel korábban megjövendölték. Várták is a zsidók a Megváltójuk érkezését, -mert hát ugye Jézus zsidónak született-, de egész más típusú megváltásra számítottak.

Azt gondolták, hogy majd katonai eszközökkel fogja őket megmenteni az éppen akkor rajtuk uralkodó római hatalomtól.

Jézus azonban az ő Atyját, az Istent szerette volna megismertetni az emberekkel, nem a földi életükért aggódott, hanem a halál utániért.

Tudja, az ember lelke sokkal lényegesebb, mint a testi léte, mert a lélek örök, s egyáltalán nem mindegy, hogy milyen állapotban kerül oda a teremő elé...

Riporter1: Akkor Isten megismerhető?

Anya: Sok mindent megtudhatunk róla Jézus szavaiból, amit a Bibliában találunk. Ha megismerjük Jézust, akkor megismerjük az Istent is.

Riporter2: Köszönjük a beszélgetést, látom sietnek a picivel.

Riporter1: Tanulságos volt ez a kis beszélgetés az emberekkel és most kapcsoljuk a stúdiót, a viszont látásra! (Riporter kimegy, tévémondó megjelenik.)

Tévémondó: Köszönjük ... -nak a riportokat és most egy ehhez kapcsolódó történetet láthatnak a kedves nézők.

(Tévémondó kimegy, mesélő bejön, előtte valami zene szól és megjelenik a egy felirattal valaki: „**A gazdag ifjú története**” – majd kimegy, zene vége)

Mesélő: Egy vagyonos ember és a fia minden különleges művészi alkotást össze akartak gyűjteni. Minden megtalálható volt a gyűjteményükben Picassótól-Rembrandon át Van Goghig. Minden híres festőművész képei megtalálhatóak voltak gyűjteményükben. Gyakran leültek együtt és csodálták a nagyszerű munkákat.

(A fiú és apa megjelennek a színen, kezükben festményekkel és gyönyörködnek bennük.)

Mesélő: Mikor a vietnami konfliktus kitört, a fiú elment a háborúba. Elbúcsúzott apjától, majd elindult. (pantomimszerűen játszá el a háttérben, fiú és apa is kimegy.)

A háborúban nagy veszélyek várták, ám ő bátran életét adta, mikor megmentett egy másik katonát.

Amikor az apa megtudta, mélyen gyászolta egyetlen fiát. (Apa teljesen feketében, kisírva, szomorúan jön be.)

Mesélő: Hónapokkal később, épp Karácsony előtt kopogtattak az ajtón. Egy fiatalember állt az ajtóban, hatalmas csomaggal a kezében.

(Fiatal férfi jelenik meg, képszerű csomaggal a kezében.)

Mesélő: Így szólt:

Fiatal férfi: Uram Ön nem ismer engem. Én vagyok az a katona, aki a fiának köszönheti az életét. Tudja, aznap sok embert mentett meg. Éppen engem vitt biztonságba, mikor egy golyó szíven találta, és ő azonnal meghalt.

Gyakran beszélt nekem Önről és a művészet iránti szeretetükről.

(A fiatalember felemeli a csomagját.)

Fiatal férfi: Tudom, hogy ez nem nagy valami. Nem vagyok nagy művész, nyomába sem jöhet festézetem a híres és nagy festőkéhez, de azt hiszem, a fia szeretné, ha ezt megtartaná.

Mesélő: Az apa kinyitotta a csomagot. A fiáról készült portré volt, amit a fiatalember festett. Csodálta, hogy a katona mennyire meg tudta ragadni a fia személyiségét. Az apa szemei megteltek könnyel.

Apa: Hálásan köszönöm Önnek. Nagyon szépen fest. Szeretném, ha elfogadna tőlem egy kis pénzt ezért a remekműért. Tudja, nekem a Fiam volt a legnagyobb kincsem.

Fiatal férfi: Ó, nem uram, soha nem tudom visszafizetni, amit a fia értem tett. Ez ajándék.

Mesélő: Ekkor búcsút vettek egymástól. Az apa még sokáig nézegette fia portréját, majd egy jól látható helyre akasztotta a képet. Ha látogatók jöttek hozzá, a fiáról készült kép volt az első, amit megmutatott nekik a kollekciónak. (pantomimszerűen játszásként.)

Mesélő: Néhány hónappal később az apa meghalt.

Sor került a képek elárverezésére. Sok befolyásos ember összegyűlt, és izgatottan várták, hogy megvehessék az értékes képeket a saját gyűjteményükbe.

(Sokan jönnek be, köztük egy árverésvezető, kalapáccsal.)

Mesélő: A fiáról készült kép az emelvényen volt. Az árverésvezető kopogtatott a kalapáccsal.

Árverező: Az árverést ezzel a képpel kezdjük.

Vevő1: Ki akarja megvenni ezt a képet? (kiáltja gúnyosan hátulról.)

Vevő2: Látni akarjuk a híres képeket. Hagyja ezt!

Mesélő: Az árverésvezető azonban hajthatatlan maradt.

Árverésvezető: Mennyi a kikiáltási ára ennek a képnek? Ki kezdi el az ajánlást? 100\$-ért, 200\$-ért?"

Vevő3: (mérgesen) Nem azért jöttünk, hogy ezt a képet nézzük! Mi Van Goghot, Rembrandtot akarjuk!

Vevő4: Igen, igen. Gyerünk már az igazi képekkel!

Mesélő: Az árverésvezető hajthatatlan volt és tovább folytatta.

Árverésvezető: A fiú, a fiú. Kinek kell a fiú?

Mesélő: Végül egy ember szólalt meg a terem hátuljából. Ő volt hosszú ideig az embernek és fiának kertésze.

K: Elviszem 10\$-ért.

Mesélő: Szegény ember volt, sajnos, az volt minden, amit fel tudott ajánlani.

Árverésvezető: Ki ajánl érte 20\$-t?

Vevő1: Adja neki oda 10\$-ért! Csak lássuk már a mestereket!"

Árverésvezető: 10\$ az ajánlat. Ki ad érte 20\$-t?

Mesélő: A tömeg kezdett mérges lenni. Nem akarták ezt a képet. Sokkal értékesebb festményeket szerettek volna a gyűjteményükbe.

Az árverésvezető csapott a kalapáccsal.

Árverésvezető: Rendben. 10 dollár először, ... másodszor, ... eladva 10\$-ért.

(Egy ember hátulról közbekiált.)

Vevő3: Gyerünk már a többi képpel!

Mesélő: Az árverésvezető ekkor letette a kalapácsot.

Árverésvezető: Az aukciónak vége.

Vevők: Mi lesz a festményekkel? Azokért jöttünk! Mikor akarja elárverezni?

Árverésvezető: Sajnálom. Mikor felhívtak, hogy levezessem ezt az aukciót, elárultak nekem egy titkot, mely a végakaratban feltétel volt. Egészen eddig nem mondhattam el. Csak a fiú portréja volt eladó. Aki azt megveszi, az örökölheti az egész vagyont, beleértve a estményeket is. Az, aki elviszi a fiút, megkap mindent.

(szereplők kimennek)

Mesélő: Mi ebből a tanulság? AKIÉ A FIÚ, AZÉ MINDEN!!!

Isten nekünk adta az Ő Fiát 2000 évvel ezelőtt, hogy meghaljon a kereszten. Hasonlóan az árveréshez, az üzenet ma is ugyanaz. A Fiú, a Fiú, ki szeretné a Fiút? Hiszen akié a Fiú, az megkap mindent vele együtt.